Borda Réka

Nyúlverem

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 39. szám, 2019. szeptember 27.

Az Alföld nem szép. Legalábbis az a része, ahol én töltöttem a nyarat, de meggyőződésem, hogy a többi sem különösebben magával ragadó. Pedig az emlékek mindent megszépítenek, szokták mondani, engem viszont biztosan nem kerített azóta sem hatalmába a délibáb, az olcsó kocsma vagy a napsugaras ház, amiben van, hogy ember és disznó együtt emészti a napokat.

Utólag visszagondolva fogalmam sincs, hogyan telhettek el hosszú hetek felettem Csengődön az iskolai szünet alatt. Talán csak néhány éjszaka volt. Az viszont rémlik, hogy a szüleimmel telefonon és postán tartottam a kapcsolatot. Amikor levélírásra került a sor, legtöbbször mögöttem állt a nagyanyám, hogy szemügyre vegye, miket rajzolok a képeslapra. Utólag mintha büszkeséget látnék az arcán, amint a kígyókat színezem a nyomdapapíron.

Szóval ez volt nagyanyám: zsémbes, odaadó, de legfőképpen magába forduló asszony. Nagyapám viszont imádott beszélni, hát még mesélni. Kedvencei voltak a gyászhírek, mindegyik helyiről tudott mondani pár rossz szót nekem. Olyan reszkető élvezettel adta elő a róluk terjengő, sötét pletykákat, hogy néha mélységesen megijedtem tőle. Úgy kacagott, hogy attól tartottam, a körte is leesik a kertben nyújtózó fáról. Nagyanyám mindig szidta nagyapámat, amiért ilyen „otrombaságokkal” traktál. Ilyenkor úgy tülkölt, mint egy feldühödött elefánt. Nagyapám csak legyintett, és bugylibicskájával erőszakosabban szelte a kolbászt.